

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/79/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4623010058
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Formel Kováčová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4623010058.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Formel Kováčovej, PhD. a sudkyň JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD., v trestnej veci obžalovaného T. W., pre prečin podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, o odvolaniach prokurátora a obžalovaného T. W., proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 28. 6. 2023 sp. zn. TO-2T/13/2023, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 27. 9. 2023 takto

rozhodol:

I.

Podľa § 321 odsek 1 písmeno d/, odsek 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o upustení od súhrnného trestu.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa obžalovanému

T. W., narodenému XX.XX.XXXX v T.,

trvale bytom X. nad X.,

t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Dubnica nad Váhom,

u k l a d á:

podľa § 221 odsek 2 Trestného zákona, nezistiac poľahčujúce okolnosti uvedené v § 36 Trestného zákona, zistiac priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písmeno m/ Trestného zákona, postupom podľa § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

II.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného T. W.

z a m i e t a, pretože

nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „súd I. stupňa“) bol obžalovaný T. W. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že:

dňa XX.XX.XXXX približne o XX.XX hod. v O. na X. ulici číslo XXXX pred redakciou týždenníka L. vylákal od poškodenej J. T. finančné prostriedky vo výške 5.000,-Eur a to tým spôsobom, že najskôr požiadaval poškodenú dňa XX.XX.XXXX v O. pred redakciou L. o pôžičku vo výške 3.000,-Eur na zabezpečenie

akcie „T. v pohybe“ v O., ktoré poškodenej riadne vrátil dopoludnia dňa XX.XX.XXXX, čím navodil dôveru, pričom ešte toho istého dňa, teda XX.XX.XXXX v čase o približne 16.00 hod. opäť poškodenú J. T. požiadal o pôžičku vo výške 5.000,-Eur s tým, že tieto peniaze súrne potrebuje na nestotožnený účel a ktoré peniaze mu poškodenej vzhľadom k navodenej dôvere, že jej už raz poskytnutú hotovosť sám vrátil, odovzdala v tom čase v aute v O. pred redakciou L. s prísľubom, že obžalovaný finančné prostriedky vráti do týždňa, čo však nesplnil, preto dňa XX.XX.XXXX na podnet poškodenej podpísal obžalovaný Uznanie dlhu vo výške 8.000,-Eur, pričom už v čase prevzatia sumy 5.000,-Eur vedel, že ich poškodenej nevráti, pretože v danom čase bol zadlžený a boli voči nemu vedené viaceré exekučné konania, čím poškodenej J. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., V. XXXX/XX spôsobil škodu vo výške 5.000,-Eur.

Za to mu bolo podľa § 44 Tr. zák. upustené od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zák., pretože trest uložený skorším rozsudkom Okresného Prievidza č. k. 1T/27/2020-317 zo dňa 16. 3. 2022, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/49/2022 dňa 25. 7. 2022, považuje na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenej J. T., nar. X. X. XXXX v L., trvale bytom V. XXXX/XX, L., škodu vo výške 5.000,- eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie prokurátor čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného.

V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom súdu I. stupňa ohľadne upustenia od uloženia súhrnného trestu. Namietol nesprávne vyhodnotenie okolností prípadu, najmä osoby obžalovaného, ktorý sa opakovane dopúšťa trestnej činnosti, keďže bol trikrát trestne stíhaný, z toho dvakrát pre spáchanie trestného činu podvodu. Okrem toho samotný postoj obžalovaného nenásvedčuje tomu, že by ľutoval svoje konanie, naopak aj pod ťarchou dôkazov popiera trestnú činnosť. Z hľadiska generálnej a individuálnej prevencie má za to, že trest mu uložený v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 1T/27/2020 nemožno považovať za dostatočný.

S poukazom na tieto skutočnosti navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. zrušil napadnuté rozhodnutie čo do výroku o treste a súčasne, aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol a obžalovanému uložil podľa § 221 ods. 3 Tr. zák., zistiť príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák., súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a na výkon trestu ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň požiadal o zrušenie skoršieho výroku o treste uloženého obžalovanému Okresným súdom Prievidza sp. zn. 1T/27/2020 zo dňa 16. 3. 2022, právoplatným v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/49/2022 dňa 25. 7. 2022.

Rozsudok napadol ihneď po jeho vyhlásení odvolaním aj obžalovaný a to čo do všetkých jeho výrokov. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že súd I. stupňa sa nevysporiadal s jeho námietkami. Poukázal na to, že od začiatku trestného konania popiera vinu, požičal si síce 5.000,- eur od poškodenej, nekonal však s podvodným úmyslom, o čom svedčí aj následné uznanie dlhu. Poukázal na skutočnosť, že úmyslom poškodenej bolo dosiahnutie zisku. Zdôraznil, že peniaze investoval do spoločnosti W., s.r.o., kde bola konateľkou jeho manželka, a v mene ktorej spoločnosti vystupoval a dohadoval rôzne kultúrne podujatia, konkrétne v danom období koncerty s p. T. K.. Bohužiaľ sa stalo, že bola menšia návštevnosť a tak boli vykázané straty. Citoval aj Protokol z daňovej kontroly č. XXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 22. 8. 2019, v ktorom sa okrem iného uvádzalo, že spoločnosť W., s.r.o. predložila doklady o úhradách za obdobie od 26. 9. 2018 do 28. 11. 2018, z ktorých vyplýva, že vkladateľom hotovosti bol vždy on. Zdôraznil princíp „ultima ratio“ a má za to, že medzi ním a poškodenu ide výlučne o občianskoprávny spor. Na margo osobného bankrotu, ktorý bol na jeho fyzickú osobu vyhlásený a vyjadrenie poškodenej, že si pohľadávku neuplatnila v tomto konaní, poznamenal, že súd I. stupňa zamietol jeho návrh na doplnenie dokazovania formou dopytu na konkurzný súd za účelom zistenia miery uspokojenia ostatných veriteľov dôvodiac, že účelom oddĺženia je zbavenie sa dlhov a nie ich uhradenie, s čím sa nestotožňuje. Má za to, že súd I. stupňa neposúdil jeho vec nestrane a bez predsudkov, keďže nesprávne prihliadol na to, že bol v inej veci Okresným súdom Prievidza odsúdený, pričom pri dôslednom a správnom posúdení mal zohľadniť princíp „ultima ratio“ a oslobodiť ho spod obžaloby.

S poukazom na uvedené navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a sám ho spod skutku oslobodil.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že na podanom odvolaní trvá, vrátane dôvodov v ňom uvedených. Výrok o vine a náhrade škody považuje za zákonný a správny, keďže súd I. stupňa sa dostatočne vysporiadal so všetkými okolnosťami rozhodujúcimi pre posúdenie viny a vecne správne sa vysporiadal aj s námietkami obhajoby. Navrhol podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uložiť obžalovanému súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a zaradiť ho na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne navrhol zrušiť výrok o treste uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/27/2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/49/2022.

Odvolanie obžalovaného navrhol podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí o odvolaní uviedol, že sa plne pridrižiava písomne podaného odvolania obžalovaného a predložil čestné prehlásenie konateľky spoločnosti W., s.r.o., ktoré preukazuje vzťah obžalovaného k tejto spoločnosti. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovaného spod skutku oslobodiť.

Odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa plne stotožňuje s písomnými dôvodmi odvolania. Predložil súdu zápisnicu z hlavného pojednávania Okresného súdu Námestovo zo dňa 19. 9. 2023 vedeného pod sp. zn. 6T/73/2021, z ktorej je zrejmé, že bol za obdobný skutok súdom zatiaľ neprávoplatne oslobodený. Vo vzťahu k odvolaniu prokurátora uviedol, že s týmto nesúhlasí, nič si nevymyslel, podal aj sťažnosť na vyšetrovateľa a prokurátora pre zaujatosť, pričom nadriadeným orgánom o tom nebolo rozhodnuté, čo považuje za nezákonné. Zdôraznil, že išlo o investičnú pôžičku, keďže mal poškodenej vrátiť namiesto 5.000,- eur sumu 8.000,- eur. Mal záujem riešiť situáciu, preto pristúpil k podpísaniu uznania dlhu. Pokiaľ dostal v inom konaní trest 6 rokov a 6 mesiacov, podal v tej veci dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky. Zotrvával na tom, že je nevinný a že škodu poškodenej uhradí, avšak ich spor považuje iba za občianskoprávny vzťah.

S odvolaním prokurátora nesúhlasil.

Poškodená na verejnom zasadnutí konanom na krajskom súde sa k odvolaniam prokurátora a obžalovaného nevyjadрила, konštatovala, že súhlasí s prvostupňovým rozhodnutím pokiaľ ide o výrok o náhrade škody a ostatné ponechala na úvahu odvolacieho súdu.

Na základe riadne a včas podaných odvolaní oprávnených osôb (prokurátora a obžalovaného), Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že súd I. stupňa sa dôsledne vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, vykonal dokazovanie zákonným spôsobom, postupoval pritom nestranne, náležite zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por. a skutkové zistenia uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku sú v súlade s vykonanými dôkazmi a vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver o tom, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd I. stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. v dostatočnom rozsahu uviedol ohľadne viny obžalovaného svoje úvahy akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, s ktorými aj odvolací súd súhlasí, keďže pri tomto hodnotení postupoval v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., preto na tieto v podrobnostiach len poukazuje.

Trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. sa dopustí páchatel, ktorý na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl a spôsobí tak na cudzom majetku väčšiu škodu.

Podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstonásobok takej sumy. Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu.

Odvolačí súd sa stotožňuje s názorom súdu I. stupňa, že z vykonaného dokazovania niet pochyb o tom, že skutok sa stal, tento spáchal obžalovaný spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozsudku a skutok aj správne po vykonaní dokazovania právne kvalifikoval ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Obžalovaný podal odvolanie dôvodiac, že je nevinný, že si požičal od poškodenej peniaze, avšak nekonal s podvodným úmyslom jej ich nevrátiť.

Odvolačí súd sa napriek uvedenej obrane obžalovaného stotožňuje so záverom súdu I. stupňa, že vina obžalovaného bola nepochybne preukázaná najmä výpoveďou poškodenej, ktorá potvrdila, že obžalovaný si dňa XX. XX. XXXX, potom ako jej v tento deň dopoludnia vrátil dlh vo výške 3.000,- eur, prišiel požičať sumu vo výške 5.000,- eur s tým, že jej do týždňa vráti sumu vo výške 8.000,- eur, pričom mu peniaze požičala domnievajúc sa, že jej peniaze v dojednanom čase vráti a nebola pritom oboznámená s jeho majetkovou situáciou.

Naopak obžalovaný vedel, že v čase požičania si peňazí od poškodenej nemá možnosť tieto v dojednanom čase vrátiť a už vôbec nie so ziskom vo výške 3.000,- eur, keďže mal veľa dlhov a exekúcií a žiadny príjem. Konkrétne v čase požičania peňazí celková výška vymáhaných istín len prostredníctvom exekúcií činila u obžalovaného sumu 91.789,45 eur. Pokiaľ sa obžalovaný bránil na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom, že následne už v mesiaci január 2018 mal príjem (čo preukázané nebolo), je zarážajúce, že ani z toho dlh poškodenej neuhradil, čo len potvrdzuje jeho úmysel sa tejto povinnosti vyhnúť. Pokiaľ následne podpísal uznanie dlhu s poškodenou, nič na tom nemení jeho úmysel v čase prevzatia finančnej hotovosti peniaze poškodenej nevrátiť, keď vedel, že reálne nedisponuje finančnou hotovosťou a ani v dohľadnom čase (do sľubovaného týždňa) nebude, s ohľadom na jeho majetkovú situáciu (neexistenciu zamestnania, existencia exekúcií, pričom nebol evidovaný ako zamestnanec, ani samostatne zárobkovo činná osoba), aby mohol do týždňa poškodenej vrátiť istinu, navyše ešte navýšenú o zisk. V konečnom dôsledku o jeho úmysle svedčí tiež fakt, že ani po podpísaní listiny o uznaní dlhu nepreukázal žiadnu snahu ani čiastočne dlh poškodenej splatiť. Tu správne aj súd I. stupňa poukázal na listinné dôkazy, najmä výzvy poškodenej na úhradu dlhu a SMS komunikáciu medzi obžalovaným a poškodenou. Pokiaľ sa obžalovaný bránil tým, že mal mať príjem z uskutočňovania kultúrnych podujatí pre spoločnosť W., s.r.o., je potrebné uviesť, že bez ohľadu na skutočnosť, či túto spoločnosť legálne zastupoval, z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že koncerty sa mali odhrať v neskoršom čase ako do týždňa od požičania peňazí a že uskutočnené koncerty ani neboli spoločnosťou W., s.r.o. riadne uhradené (svedecké výpovede svedkov N. T. X. a T. K.). Taktiež nie je právne relevantná skutočnosť, kto sa uvádzal ako vkladateľ hotovosti na faktúrach zo dňa 2. 10. 2018 až 28. 11. 2018 v protokole z daňovej kontroly č. XXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 22. 8. 2019 za spoločnosť W. s.r.o., keďže k týmto úhradám malo dôjsť až niekoľko mesiacov po spáchaní prejednávaneho skutku.

Rovnako neobstojí obrana obžalovaného spočívajúca v námietke, že v danej veci ide čisto o občiansko-právny spor a preto v záujme rešpektovania princípu „ultima ratio“ mal byť spod skutku uvedeného oslobodený. Krajský súd konštatuje, že trestné konanie je najprísnejší prostriedok ochrany práv, z čoho zákonite vyplýva subsidiarita trestnej represie s poukazom i na ustanovenie čl.17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej nikoho nemožno pozbaviť slobody iba pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. Na druhej strane čl.19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky hovorí o tom, že každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Obdobné zásady sú zakotvené aj v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Práve s poukazom na uvedené zásady je potrebné vždy individuálne v každom prejednávanom prípade zohľadňovať fakt, či dlžník nesplnil svoj splatný záväzok hoci tak urobiť mohol, prípadne či neuviedol druhú osobu do omylu pri uzatváraní dohody s ním s úmyslom záväzok nesplniť, čo je aj predmetom dokazovania v tejto trestnej veci. V tomto kontexte je nutné potom vyhodnotiť všetky doposiaľ vykonané

dôkazy tak v prospech, ako i neprospech obžalovaného v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., čo súd I. stupňa vykonal a správne dospel k záveru, že konanie obžalovaného presiahlo hranice súkromnoprávneho vzťahu tým, že poškodenú uviedol do omylu a spôsobili na jej majetku väčšiu škodu, v dôsledku čoho jednoznačne musí znášať aj trestnoprávne dôsledky svojho konania. Sama skutočnosť, že predmet sporu má aj občianskoprávny, príp. obchodnoprávny rozmer, neznamená vylúčenie vyvodenia trestnoprávnej zodpovednosti, zvlášť pokiaľ je preukázané (úmyselné) protiprávne konanie obžalovaným naplňajúce znaky trestného činu.

Pokiaľ sa obžalovaný bránil tým, že poškodená si mala svoju pohľadávku voči nemu uplatniť v konaní o jeho osobnom bankrote, kde mohla byť čiastočne uspokojená, je potrebné konštatovať, že ani v prípade, že by tak poškodená urobila, nič by to nezmenilo na jeho trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie skutku. Nie je totiž možné zbavovať sa trestnoprávných dôsledkov svojho protiprávneho konania tým, že poškodená si mala nárok uplatňovať prostredníctvom civilného konania.

Všetkými vyššie uvádzanými dôkazmi bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa dopustil protiprávneho konania uvedeného v skutkovej vete napadnutého rozsudku, keď uviedol v čase odovzdania finančnej hotovosti poškodenú do omylu predstierajúc jej vrátenie peňazí do 1 týždňa a spôsobil na jej majetku škodu väčšiu (s ohľadom na ustanovenie § 125 ods. 1 Tr. zák. škodu dosahujúcu najmenej 2.660,- eur), v dôsledku čoho naplnil všetky znaky objektívnej i subjektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Súčasne s ohľadom na spôsob vykonania činu, okolnosti, za ktorých bol skutok spáchaný, pohnútky páchatela a jeho vtedajšie majetkové pomery, je potrebné konštatovať, že obžalovaný sa dopustil žalovaného protiprávneho konania v priamom úmysle v zmysle ustanovenia § 15 písm. a/ Tr. zák. uviesť poškodenú do omylu.

Zo všetkých uvedených dôvodov považuje krajský súd výrok o vine napadnutého rozsudku za zákonný a správny.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namietal zaujatosť vyšetrovateľa a nesprávny procesný postup pri rozhodovaní o jeho námietke, je potrebné uviesť, že dozor nad prípravným konaním prislúcha jedine prokurátorovi. Napriek tomu krajský súd konštatuje, že obžalovaný podal dňa 22. 9. 2022 počas svojho výsluchu námietky voči postupu vyšetrovateľa pre jeho údajnú zaujatosť dôvodiacu osobnými vzťahmi s poškodenou, v dôsledku čoho namietol aj všetkých vyšetrovateľov OKP OR PZ v Topoľčanoch. O tejto námietke však správne rozhodoval príkazom dňa 3. 10. 2022 nadriadený riaditeľ krajského riaditeľstva PZ v Nitre (č. l. 290 - 291).

Vychádzajúc z uvedených právnych úvah, berúc do úvahy argumenty obžalovaného a všetky vykonané dôkazy, odvolací súd považuje napadnutý rozsudok vo výroku o vine za zákonný a správny, keďže bol náležite zistený skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, nezistiac dôvod na postup podľa zásady „in dubio pro reo“. Rovnako krajský súd konštatuje, napriek nespočetným námietkam zo strany obžalovaného, že konanie predchádzajúce vyhláseniu napadnutého rozsudku prebiehalo podľa zásad trestného konania a príslušných ustanovení Trestného poriadku, v ktorých odvolací súd nezistil žiadne pochybenie a rozhodnutie je aj adekvátne odôvodnené a reaguje na všetky podstatné námietky obžalovaného a nezistil v postupe príslušného sudcu ani predpojatosť, prípadne predsudky založené na odsúdení v inej veci alebo posudzovanie dôkazov výlučne v jeho neprospech. Naopak všetky vyššie konštatované dôkazy jednoznačne svedčia o jeho vine.

K odvolacej námietke obžalovaného, že aj na Okresnom súde Námestovo bol pre obdobný skutok zatiaľ neprávoplatne oslobodený, krajský súd uvádza, že táto skutočnosť nemá žiadny súvis s posudzovaním jeho viny za prejednávany skutok v prejednávanej veci.

Pokiaľ ide o osobné pomery obžalovaného, tento bol v minulosti trikrát súdne trestaný, a to:
- rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 3T/55/2015 vyhláseným dňa 6. 7. 2016, právoplatným v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/87/2016 dňa 23. 1. 2017, ktorým mu bol uložený pre pokračovací zločin skrátania dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 3 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov a s probačným dohľadom, vrátane trestu zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť, prípadne

pôsobiť ako štatutárny orgán právnickej osoby na 6 rokov, pričom prejednávaných skutkov sa dopustil v období od 26. 4. 2011 do 24. 7. 2012;

- rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/27/2016 vyhláseným dňa 26. 4. 2018, právoplatným dňa 26. 4. 2018, ktorým mu bol uložený pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov a s probačným dohľadom, vrátane trestu zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť ako fyzická osoba, prípadne pôsobiť ako štatutárny orgán právnickej osoby na 7 rokov, pričom bol zrušený výrok o treste uložený mu rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/55/2015 a prejednávaných skutkov sa dopustil v období od 13. 12. 2011 do 20. 12. 2011;

- rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/27/2020 vyhláseným dňa 16. 3. 2022, právoplatným v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/49/2022 dňa 25. 7. 2022, ktorým mu bol uložený pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d/ Tr. zák., nepodmiennečný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov, pričom prejednávaného skutku sa dopustil dňa 30. 7. 2018.

Krajský súd preskúmal v dôsledku podaných odvolaní aj výrok o treste a zistil, že súd I. stupňa pri ukladaní trestu, resp. pri výroku o upustení od uloženia súhrnného trestu pochybil, keďže neboli splnené zákonné podmienky na uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého súhrnný trest sa ukladá iba v prípade, ak súd odcudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom I. stupňa vyhlásený odcudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, a teda neboli splnené podmienky ani na upustenie od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Tr. zák.

Ako bolo vyššie konštatované, v prejednáwanej veci obžalovaný spáchal skutok dňa 1X. XX. XXXX. Pokiaľ ide o predchádzajúce odsúdenia obžalovaného, krajský súd zistil, že ani vo vzťahu k jednému z nich neprichádza do úvahy ukladanie súhrnného trestu.

Rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 3T/55/2015 bol totiž vyhlásený dňa 6. 7. 2016 a tento predelil súbeh doteraz spáchaných trestných činov obžalovaného. Medzi skutkami vo veciach vedených pod sp. zn. 3T/55/2015 (skutky zo dňa 26. 4. 2011 až 24. 11. 2012) a sp. zn. 1T/27/2016 (skutky zo dňa 13. 12. 2011 až 20. 12. 2011) ide o súbeh trestných činov, avšak po vyhlásení prvotného odcudzujúceho rozsudku vo veci vedenej pod sp. zn. 3T/55/2015 dňa 6. 7. 2016, už nemožno na ďalšie ním spáchané skutky nazerať ako na súbeh, ale na recidívu. Keďže v prejednáwanej veci spáchal skutok až dňa 19. 12. 2017, t. j. po vyhlásení odcudzujúceho rozsudku vo veci vedenej pod sp. zn. 3T/55/2015, nejde o súbeh trestných činov, ale o recidívu. Nemožno mu teda ukladať súhrnný trest vo vzťahu k odsúdeniam pod sp. zn. 3T/55/2015 a 1T/27/2016.

Rovnako mu nie je možné ukladať súhrnný trest vo vzťahu k odsúdeniu vedenému pod sp. zn. 1T/27/2020, ako navrhol prokurátor vo svojom odvolaní a ani mu vo vzťahu k tomuto odsúdeniu upustiť od súhrnného trestu, ako urobil súd I. stupňa v napadnutom rozsudku. Medzi prejednávaným skutkom v tejto veci spáchaným dňa 19. 12. 2017 a skutkom v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/27/2020 spáchaným dňa 30. 7. 2020, bol totiž vyhlásený odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/27/2016 dňa 26. 4. 2018. Preto skutok spáchaný dňa 30. 7. 2018 v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1T/27/2020 je nutné považovať vo vzťahu k prejednávanému skutku za recidívu.

Keďže súd I. stupňa nesprávne aplikoval ustanovenie § 42 ods. 1 Tr. zák. a v a v
nadväznosti na to aj § 44 Tr. zák., krajský súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o upustení od uloženia súhrnného trestu a sám vo veci rozhodol postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. a obžalovanému uložil primeraný trest, čo bolo možné urobiť na podklade odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného.

Pri rozhodovaní o treste vychádzal odvolací súd zo základných zásad pre ukladanie trestov uvedených v § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, a aby trest zároveň vyjadril morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Súčasne pri určovaní druhu trestu a jeho výmery odvolací súd prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Krajský súd nevzhliadol u obžalovaného žiadne poľahčujúce okolnosti podľa § 36 Tr. zák., zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. (keď prihliadol na jeho predchádzajúce odsúdenia Okresným súdom Bánovce nad Bebravou sp. zn. 3T/55/2015 a sp. zn. 1T/27/2016 za skutky spáchané pred prejednávanej skutkom), a preto mu ukladal trest odňatia slobody po úprave trestnej sadzby uvedenej v § 221 ods. 2 Tr. zák. (1 až 5 rokov) postupom podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., t. j. zvýšiac dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby na 28 mesiacov.

Krajský súd uložil obžalovanému s ohľadom na vyššie uvádzané skutočnosti samostatný trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov, t. j. na samej dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby, čo považoval za dostatočné a primerané, poukazujúc najmä na to, že od spáchania skutku uplynula už doba 5 rokov. Súčasne mu bol tento trest uložený ako trest nepodmienečný, keďže skutku sa dopustil v skúšobnej dobe pôvodne mu uloženej Okresným súdom Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/55/2015 a neboli zistené podmienky pre uloženie alternatívneho trestu, t. j. trestu nespojeného s trestom odňatia slobody, s ohľadom na skutočnosť, že v jeho osobe ide o špeciálneho recidivistu páchajúceho majetkovú trestnú činnosť. Takto uložený trest považuje krajský súd aj z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie za primeraný, spravodlivý a dostatočný.

Pokiaľ ide o zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody, krajský súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody súdu I. stupňa, ktorým zaviazal obžalovaného na úradu škody poškodenej vo výške 5.000,- eur, tento považoval nadriadený súd za zákonný a správny, keďže bolo preukázané, že obžalovaný spôsobil škodu poškodenej škodu vo výške 5.000,- eur, ako je uvedené i v skutkovej vete napadnutého rozsudku a poškodená si svoj nárok na náhradu škody v tejto výške riadne a včas v zmysle ustanovenia § 46 ods. 3 Tr. por. uplatnila. Z tohto dôvodu ponechal krajský súd uvedený výrok o náhrade škody nezmenený.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o upustení od uloženia súhrnného trestu a rozhodol vo veci sám tak, ako to vyplýva z výroku tohto rozsudku, keďže na to boli splnené zákonné podmienky v zmysle ust. § 322 ods. 3 Tr. por. Súčasne o odvolaní obžalovaného rozhodol podľa § 319 Tr. por. tak, že ho ako nedôvodné zamietol.

Výroky o vine a náhrade škody súdu I. stupňa zostali týmto rozhodnutím krajského súdu nedotknuté a v platnosti.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.